Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 29 | Κυριακή 14 Ἀπριλίου 1947 Π.Ο.Η. | † ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ἀδελφοί: Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. **Χριστοφόρος**

ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

Ἡ ἔννοια τῆς ἠθικῆς καὶ τὸ κίνητρον αὐτῆς ὡς πηγὴν καὶ αἰτίαν ἔχει τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἐξ ἧς ἀρύεται, ὄχι μόνον τὴν ἠτιολογημένην ὕπαρξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Εἶναι δὲ ἡ ἠθικὴ κατ' εὐθὺν λόγον ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως: Διὸ καί, ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος καθίσταται χλιαρότερος καὶ ψυχρότερος πρὸς τὴν θείαν πίστιν, τόσῳ αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀνεύθετον μὲν καὶ ἀνεπίδεκτον διὰ τὰ ἔργα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εὔθετον δὲ καὶ ἐπιρρεπῆ εἰς τὰς χαμαιζήλους ὁρμὰς καὶ ὀρέξεις τῆς ἡδονῆς, καὶ τὰ ποταπὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ὅνιως ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αὐτῆς πλάσεως καὶ τῆς δημιουργίας αὐτῆς εἶνε τοιαύτης ἰδιότητος καὶ κατασκευῆς, ὥστε, ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν χάριν αὐτοῦ, τόσῳ προσεγγίζει πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ κακόν, ὅπερ, ῥιζοβολοῦν ἐν τῇ ψυχῇ, λυμαίνεται καὶ ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων κτηνῶν. «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὤν, οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς».

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν συχνῶν ἁμαρτιῶν καταστῇ ἕρμαιον τῶν κτηνωδῶν παθῶν, ἡ ἕξις πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ κακὸν καθίσταται δευτέρα φύσις δι' αὐτόν, καὶ δυσκόλως οὗτος δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἡδυπαθείας, εἰς τοὺς δρακτικοὺς καὶ θανατηφόρους πλοκάμους τῆς ὁποίας ἐμπλεκομένη ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, τελείως πνίγεται καὶ ἐξαφανίζεται. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος καταντᾷ τότε νεκρὸς ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως, διότι φυγαδεύεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὁ ἄγγελος τῆς συνειδήσεως, καὶ τότε οὐδεμίαν αἴσθησιν ἔχει οὗτος τοῦ βαράθρου, εἰς ὃ ὠθεῖ τοῦτον ἡ ἁμαρτία, ἥτις ἀδεῶς τότε φθείρει καὶ λυμαίνεται τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Καὶ οὕτως ἐπέρχεται εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον ἡ λεγομένη πώρωσις τῆς συνειδήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ προμήνυμα καὶ δ απίστωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ θανάτου αὐτῆς; βασανιζομένης καὶ κατατρυχομένης ὑπὸ τῶν δεινῶν ἄνευ ἐλπίδος τῆς ἀπολυτρώσεως ἐξ αὐτῶν.

Τὴν τοιαύτην κατάστασιν τῆς ἠθικῆς πωρώσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καυτηριάζων ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει περὶ αὐτοῦ «ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς». Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν περὶ τῶν ἀπίστων ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δι' ὧν λέγει «ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ» (Β'. Κορινθ. 4. 4.).

Ἐπίσης τὴν τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ διετέλουν οἵ τε Ἰουδαῖοι καὶ ἐθνικοί, περιγράφων ὁ Αὐτὸς Ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν, λέγει τὰ ἑξῆς, φέρων εἰς ἐπίρρωσιν τῶν λεγομένων του καὶ μαρτυρίας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «Τί οὖν προεχόμεθα; οὐ πάντως· προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, καθὼς γέγραπται, ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος, οὐδὲ εἷς, οὐκ ἔστιν ὁ συνιών, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν θεόν, πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός (Ρωμ. Γ'. 9—12).

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς καταστάσεως ταύτης, εἰς ἣν διετέλουν ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως οἵ τε Ἰουδαῖοι καὶ ἐθνικοί, κατάδηλον γίνεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἄνευ τῆς πίστεως πρὸς τὸν θεὸν καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ, οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ τήν, ἣν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολήν, καὶ ἣν ἔχει ἀξίαν πνευματικήν, ἀλλ' οὐδ' ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἠθικὴν δύναμιν καὶ θέλησιν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, ἀποφεύγων τὸ κακὸν καὶ κατεργαζόμενος τὸ ἀγαθόν.

Οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἄνευ πίστεως καὶ συναισθήσεως τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ ἠθικῆς ἀξίας δὲν δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τοὺς πνευματικοὺς καὶ οὐρανίους ὁρίζοντας, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀσφυκτικοῦ καὶ πνιγηροῦ περιβάλλοντος τῶν ὑλικῶν καὶ ἐπικήρων τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθῶν, ζῶν βίον μόνον φυσικόν, καὶ ἀγαπῶν καὶ ἐπιδιώκων, πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ὑπαγορεύει εἰς αὐτόν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀπόκτησιν τούτων, μόνον ἐπαγγελλομένων νὰ προσπορίσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν καὶ μόνιμον εὐτυχίαν ἐπὶ Γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς, οὐδόλως σκέπτεται ταῦτα, οὐδὲ φροντίζει διὰ τὴν ἐπιδίωξιν καὶ ἀπόκτησιν αὐτῶν. Καὶ τοῦτο, διότι ταῦτα θεωρεῖ, μὴ πιστεύων εἰς θεόν, ὡς ἀποκυήματα θρησκοληψίας καὶ ἀπαυγάσματα δεισιδαιμονίας.

Ἐφ' ᾧ καί τις τῶν ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων, ὡς ἑξῆς χαρακτηρίζει τὸν ἄπιστον καὶ τὸν πιστὸν λέγων. «Ὁ ἄνθρωπος ἄνευ πίστεως πρὸς τὸν θεὸν καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ εἶνε μὲν νοερὸν καὶ ἐλεύθερον ὄν, ζῇ ὅμως βίον φυσικόν, ἤτοι ἀγαπᾷ καὶ ἐπιδιώκει πᾶν ὅτι ἡ φύσις ὑπαγορεύει καὶ ἐπιθυμεῖ, μὴ δυνάμενος ὑπεράνω τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του νὰ ὑψωθῇ, ἐνῷ ὁ δεχόμενος διὰ τῆς πίστεως τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ διαστέλλεται, ἀναμορφοῦται, καὶ ἀναγεννᾶται εἰς νέον ἄνθρωπον πνευματικὸν καὶ ἠθικόν, ἀγαπᾷ καὶ ἐπιδιώκει, τὸ ἀληθές, τὸ ὡραῖον, καὶ τὸ ἀγαθόν, πλέει οὗτος εἰς ἕνα ὠκεανὸν φωτὸς καὶ ἀγάπης, ὃν δὲν ἐγνώρισε ποτέ, καὶ τοῦ ὁποίου τὰς γοητευτικὰς καὶ μαγευτικὰς παραλίας δὲν εἶδε ποτέ· ὁ τοιοῦτος ζῇ ἕνα βίον, οὐ μόνον φυσικόν, ἀλλὰ καὶ πνευματικόν, ὑποτάσσει ὅμως τὰς φυσικὰς κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας ὑπὸ τὰς πνευματικὰς τοιαύτας».

Ὅντως τὴν ἁρμονίαν τῶν φυσικῶν κλίσεων καὶ ροπῶν πρὸς τοὺς πόθους καὶ τὰς ὑψηλὰς πτήσεις καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ πνεύματος δημιουργεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸν θεόν, ἥτις τὰ πάντα συνδυάζει καὶ ἐναρμονίζει πρὸς τὸ καλόν, καὶ κατεργάζεται τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ ἔν τε τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι κόσμῳ.

Τὴν ἐκ τῆς ἁρμονίας ταύτης πηγάζουσαν εὐτυχίαν ἰδοὺ πῶς τὴν περιγράφει εἷς ἐκ τῶν νεωτέρων λογογράφων. «Εὐτυχής, γλυκύς, καὶ ἐράσμιος καθίσταται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει πίστιν εἰς τὸν θεόν, καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἀνεξερευνήτος βουλὰς αὐτοῦ, μὴ θέλων νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ Μυστήρια

ἄτινα ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὀμμάτων ὁ θεός. Πρὸς τὰ τέκνα τοῦ κόσμου τούτου, ὅσον 'καὶ ἂν ὦσιν ἄφρονα καὶ ἀχάριστα, δὲν ὀργίζεται, ἀλλ' οἰκτον καὶ συμπάθειαν αἰσθανόμενος πρὸς αὐτά, περιβάλλει διὰ στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Τὸν κόσμον οὗτος δὲν θεωρεῖ ὡς ἡλύσιον καὶ κατάρρυτον παράδεισον, οὔτε ὅμως ὡς φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον ᾅδην, ὡς εἰκονίζουσιν αὐτὸν οἱ δριμεῖς τῶν ἠθῶν ἐπικριταί, ἀλλ' ὡς κῆπον, περιέχοντα καὶ ἄνθη δροσοβόλα καὶ φράκτην ἀκανθώδη καὶ χόρτα ἰοβόλα. Οὗτος βλέπει πάντοτε μὲ ἱλαρὸν καὶ ἥρεμον ὄμμα τὰ ἀνθρώπινα καὶ προσπαθεῖ νὰ διατηρῇ ἐν αὐτῷ ἁρμονίαν καὶ ἰσορροπίαν μεταξὺ τῆς ἐνθουσιώδους καρδίας καὶ τοῦ νηφαλίου λογισμοῦ του, ἀποφεύγει οὗτος πᾶν ὑπερβολικὸν χιμαιρικὸν καὶ ἄτοπον, τοῦθ' ὅπερ ἐπισύρει τὴν πικρὰν εἰρωνείαν καὶ τὴν δηκτικὴν χλεύην τῶν πολυπραγμονούντων».

Οὕτω σκέπτεται καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιμετωπίζει τὸν κόσμον ὁ ἔχων πίστιν εἰς τὸν θεὸν καὶ συναίσθησιν εἰς τὸν ὕψηλὸν αὐτοῦ προορισμόν.

✣ Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

3 Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ αἱ γνῶμαι τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣν καθιέρωσε τὸ καινοφανὲς καὶ κενόσπουδον τοῦτο Συνέδριον εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ὄζει προτεσταντισμοῦ, διότι δι' αὐτῆς χαλαροῦται ὁ δεσμός, ὁ συνέχων, ὡς μία ἅλυσσος, τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἵτινες, παρ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν των διοίκησιν, διατελοῦσιν ἡνωμέναι, οὐ μόνον διὰ τῶν αὐτῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ ἑπτὰ παραδόσεων τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ ὅταν ἑκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία ἀφεθῇ ἐλευθέρα εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ παραδόσεων, δι' ὧν διέπεται ὁμοιομόρφως τὸ Διοικητικὸν καὶ λατρευτικὸν σύστημα αὐτῶν, ἡ ἐλευθερία αὕτη θὰ γίνῃ αἰτία, ὥστε νὰ κόπτωνται σὺν τῷ χρόνῳ οἱ δεσμοὶ καὶ οἱ κρίκοι, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὰς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφανσιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας, ἥτις ἀπυτελεῖ ἓν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἕνα ἑνωτικὸν κρίκον τῆς καθόλου ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἀλάνθαστον πυξῖδα τῆς θείας λατρείας, διὰ τοῦτο ἀπέβη ὁ πρῶτος στόχος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ὧν σκοπὸς καὶ μύχιος πόθος εἶναι νὰ διασπάσωσι τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἑνωτικοὺς κρίκους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα εὐκολώτερον προσεγγίσωσι τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διηρημένην πρὸς τὰς Αἱρετικὰς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι συνδεδεμένον ἀναποσπάστως μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, συνταχθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐαρινῆς αὐτοῦ ἰσημερίας ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προέτεινεν ἐν τῷ Συνεδρίῳ καὶ μεταρρύθμισιν τοῦ Πασχαλίου. καὶ τὴν προσαρμογὴν καὶ τούτου πρὸς τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ὁ δὲ Παναγιώτατος Πρόεδρος ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει: «Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιωτικὰς, ἡ προσαρμογὴ πρὸς αὐτό, καὶ δὴ ταχέως καὶ τοῦ Πασχαλίου, ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος, τοῦτο ἄλλως τε ἐπιβάλλει καὶ ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἣν θὰ παράγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀβιάστου πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν». Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Παναγιώτου Προέδρου τοῦ Συνεδρίου, ἀναντιρρήτως συνάγεται, ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ πόθος, τόσον Αὐτοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, ἦτο ἐκ παντὸς τρόπου ἡ προσέγγισις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ παραγωγὴ ἐντυπώσεως εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον δι' αὐτὴν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἐπετυγχάνετο διὰ τῆς θυσίας μιᾶς αἰωνοβίου ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἀποτελούσης τὴν συνισαμένην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν καὶ τῆς ὀρθοδόξου θείας λατρείας. Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην μεταρρύθμισιν. ὡς ἦν ἑπόμενον, ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ ἀκραιφνὴς οὗτος λάτρης τῆς θρησκείας καὶ θιασώτης τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν ἀπεδέχθη ὁμοθύμως· διὸ καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μία μερὶς τούτου, ἥτις, ἀποτελέσασα ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν Κοινότητα, καὶ ἀναγνωρισθεῖσαν ὡς τοιαύτην καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐτέλει τὰς ἀκολουθίας αὐτῆς δι' ἰδιαιτέρου Κλήρου καὶ ἐν ἰδίοις ναοῖς μὲ τὸ Πάτριον καὶ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον.

Ἡ μερὶς αὕτη, μικρὰ κατ' ἀρχὴν, σὺν τῷ χρόνῳ ἐπολλαπλασιάσθη, ἀριθμοῦσα νῦν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀντίδρασις καὶ ὁ δυωγμὸς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἅπας ὁ θρησκεύων Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἀπεσκίρτα ἀπὸ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καὶ θὰ προσήρχετο εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν παράταξιν ἣν ἀκολουθοῦσαν τὸ Πάτριον καὶ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον. Εἶναι ὅντως θλιβερὸν, διότι ἡ ἐπίσημος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, παρὰ τὴν πατρικὴν καὶ εἰρηνικὴν αὐτῆς ἀποστολὴν, προέβη εἰς μέτρα διωκτικὰ ἀπάνθρωπα ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων τέκνων αὐτῆς· διότι προὐτίμησαν ταῦτα νὰ μείνωσι μᾶλλον πιστὰ εἰς μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς μίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀπόφασιν,ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ εἰς ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων. Ἄλλως τε εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας,ἧς ἐμπνευστὴς καὶ πρωτοπόρος ὑπῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, δὲν ὑπῆρξε σύμφωνος καὶ ὁμόψηφος ἅπασα ἡ Ἱεραρχία, μειοψηφισάντων κατ' ἀρχὴν εἰς ταύτην τῶν Σεβασμιωτάτων Ἁγίων Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ, Πατρῶν κ. Ἀντωνίου, Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, Σύρου κ. Ἀθανασίου, καὶ Θήρας κ. Ἀγαθαγγέλου, καὶ ὑποχρεωθέντων νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας. Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ ἀντικανονικὴ αὕτη ἀπόφασις περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἐλήφθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας πρὶν,ἢ γίνῃ ἡ προσάρτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος Χωρῶν, εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ δὲ τὴν προσάρτησιν εἰς τὴν ὡς ἄνω μειοψηφίαν προσετέθησαν καὶ ἀπεφάνθησαν ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τοῦ πατρίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται τῶν Νέων Χωρῶν, ἤτοι ὁ ἀοίδιμος Ἅγιος Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος. ὁ ἅγιος Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος ὁ ὑποφαινόμενος καὶ τότε Ἅγιος Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος ὁ ἀοίδιμος Ἅγιος Δράμας κ, Βασίλειος καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλευθερουπόλεως κ.Σωφρόνιος.Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὡς καὶ οἱ πρῶτοι, κατ' ἀρχὴν, παρ' ὅλην τὴν ἀντίθετον αὐτῶν γνώμην, ἠναγκάσθησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημιουργήσωσι σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐχ' ἧττον ὅμως οἱ διαφωνήσαντες Ἱεράρχαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Συνόδου δὲν ἔπαυον εἰς πᾶσαν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας νὰ συνιστῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου ἑορτολογίου πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπωνύμου πληρώματος. Ἀλλ' ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Μακαριωτάτου τότε Προέδρου πεισμόνως καὶ σκληροτραχήλως ἐνέμενεν εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἀπόφασίν της, μὴ ἐννοοῦσα νὰ θυσιάσῃ τὴν προσωπικὴν φιλοτιμίαν της εἰς τὸν βωμὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ποιμνίου της συνωδὰ ταῖς παραδόσεσι καὶ τοῖς Κανόσι τῆς Ἐκκλησίας.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΑΛΗΘΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία τοῦ πνεύματος καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» καὶ ἑπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ περιορίσωμεν ταύτην μόνον εἰς τοὺς ὡρισμένους τύπους, οἵτινες σκοποῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἔξαρσιν καὶ εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἁπλῶς θρησκεία περιοριζομένη εἰς τύπους λατρείας, εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις καὶ μυστήρια καὶ τελετουργίας, ἀλλ' εἶναι θρησκεία, ἡ ὁποία σώζει, ἁγιάζει καὶ ζωογονεῖ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον, ἀκόμη δὲ εἶναι θρησκεία ἥτις ἀφορᾷ ὄχι μόνον τὰς βλέψεις τῆς ψυχῆς διὰ τὸν μέλλοντα κόσμον, τὰς ἀνυψώσεις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἐπὶ πλέον αὐτὴν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ζωήν, αὐτὰς τὰς καθημερινὰς πράξεις καὶ σκέψεις καὶ λόγους, καὶ ἐπιζητεῖ νὰ μᾶς καταστήσῃ εὐτυχεῖς ὄχι μόνον πέραν τοῦ τάφου, εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὄχι ὀλιγώτερον· ἀποβλέπει πάσας τὰς στιγμάς μας, καὶ τὰς παραμικροτέρας ἀκόμη πράξεις μας, μέχρι τῶν μᾶλλον ἀσημάντων· καὶ οὕτω μᾶς ὑπόσχεται ὄχι μόνον τὴν γαλήνην τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ καθημερινῇ ζωῇ, τὴν ἀτάραχον συνείδησιν, τὴν ἀναπεπαυμένην καρδίαν, ἥτις δημιουργεῖ μίαν πνευματικὴν εὐδαιμονίαν, ἄγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τοὺς ζητοῦντας τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν χλιδὴν τοῦ πλούτου, εἰς τῶν ἀξιωμάτων τὴν λάμψιν, εἰς τῆς ἰσχύος τὴν ἐπιρροήν, εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς δοξομανίας, εἰς τὴν ἀκολασίαν τῶν ἡδονῶν εἰς τὸν θόρυβον τοῦ βίου.

Οἱ χωρίζοντες τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὴν καθημερινήν των ζωήν, οἱ περιορίζοντες τὸν χριστιανισμόν των μόνον εἰς τὰ θρησκευτικὰ καλούμενα καθήκοντα, δὲν ἔχουσι παρὰ μόνον τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, παραλείπουσι δὲ τὸ σπουδαιότερον διότι εἶναι εὔκολον βέβαια νὰ νηστεύῃ τις ὀλίγον, νὰ προσεύχηται καθ' ἕξιν, νὰ ἐξομολογῆται, νὰ μεταλαμβάνῃ, νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ νὰ μελετᾷ ἀκόμη ἱερὰ βιβλία, ἢ καὶ ν' ἀκούῃ θρησκευτικὰ κηρύγματα καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μὴ ὑποπίπτῃ εἰς τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα· εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ ἔχῃ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν χριστιανισμόν του, χωρὶς ποτὲ νὰ χωρίζεται τούτου, νὰ ἐπεκτείνῃ δὲ αὐτὸν εἰς πάσας τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους ὅλων τῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς, ἀναμετρῶν καὶ σταθμίζων μὲ τὸν κανόνα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ἀσήμαντα· τοῦτο βεβαίως ἀποτελεῖ διαρκῆ χριστιανισμὸν καὶ ἀπαιτεῖ ἀγῶνα ἐπίμονον μετὰ προσοχῆς ἀγρύπνου καὶ φροντίδος ἀπαύστου· τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνιστᾷ εἰς ἡμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ αἱ διδαχαὶ τῶν Θείων Πατέρων.

Εἰς τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα βεβαίως, καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ μεγάλα γεγονό-

τα, ἐξεγείρεται αὐτομάτως ἡ προσοχὴ ἡμῶν. Δισταγμοὶ παλαίουν πρὸς δισταγμούς, σκέψεις πρὸς σκέψεις, καὶ ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται μετὰ μελέτην, διότι εἶναι καὶ ἡ κοινωνία, ἥτις ἀτενίζει, καὶ τὸ μέγεθος τῆς πράξεως. Ταῦτα τὰ γεγονότα μᾶς καθιστῶσιν ἀγρύπνους καὶ ἐμφρόντιδας· ἀλλὰ τὰ μικρὰ γεγονότα τῶν στιγμῶν, τὰ ἐρχόμενα καὶ παρερχόμενα ἀπαρατηρήτως σχεδόν, ἀπαιτοῦν ὅλην τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ὅλην τὴν ἐπίμονον ἐπαγρύπνησιν· ἐκεῖ δὲ ἀκριβῶς, εἰς ταῦτα φαίνεται ὁ ἄγρυπνος χριστιανός, ὅστις ἐννοεῖ νὰ εἶναι πάντοτε χριστιανός, εἰς πάσας τὰς περιστάσεις καὶ τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς· διότι βεβαίως εἶναι δυσκολώτερον νὰ κλέψῃ ἢ νὰ φονεύσῃ κανεὶς παρὰ νὰ πικράνῃ τινὰ δι' ἀθυροστομίας του, ἢ νὰ ζημιώσῃ δι' ἀπερισκέπτων λόγων του· καὶ ὅμως καὶ εἰς τὰς μὲν καὶ εἰς τὰς δὲ περιστάσεις ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἄγρυπνος, ἀποφεύγων πᾶν εἶδος κακοῦ, μέχρις ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον τυχὸν ἤθελεν ἀποβῇ ἐνίοτε πρὸς σκάνδαλον ἢ πρὸς κακόν.

Ἐπὶ πλέον δὲ ὄχι μόνον πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν χριστιανισμόν του ἀρνητικῶς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ ἀποδεικνύῃ αὐτὸν θετικῶς, μὴ ἀφίνων καμμίαν περίστασιν ἀγαθῆς πράξεως, ἀγαθοῦ λόγου καὶ ἀγαθοῦ λογισμοῦ ἀκόμη, νὰ τῷ διαφύγῃ· διότι εἶναι γεγραμμένον, ὅτι καὶ καλὸν τὸ ὁποῖον ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν καὶ παρελείψαμεν, καὶ τοῦτο εἶναι ἁμαρτία.

Τοῦτο εἶναι λοιπὸν ἀληθὴς χριστιανισμός, ζωὴ φρονήσεως καὶ σοφίας πλήρης καὶ ἐντελής, ζωὴ ἐπαγρυπνήσεως τῆς συνειδήσεως κατὰ πᾶσας τὰς συνεχεῖς τοῦ βίου στιγμάς, διαρκὴς πνευματικὸς ἀγών, διαρκὴς πνευματικὴ ἐπαγρύπνησις, διαρκὴς χριστιανισμός. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι τὸν χριστιανισμὸν μεθ' ἑαυτῶν μόνον ὅταν ἔρχωνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐπιτελέσωσι θρησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ ἐναποθέσουν τὴν εὐλάβειάν των, ὡς ἄχρηστον, ὅταν πορεύωνται εἰς τὸ ἐργαστήριόν των ἢ εἰς τὴν ἀγοράν, ἢ εἰς τὸν περίπατον, καὶ οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ὁ Θεὸς μόνον μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔχει σχέσιν, οὐχὶ δὲ καὶ μὲ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ βίου, μὲ αὐτὰ τὰ συμφέροντα ἀκόμη καὶ τὸ βαλάντιον, εἶναι ἠπατημένοι λίαν, καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἠννόησαν τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τόδ. χριστιανισμοῦ, δὲν ἠνόησαν ἀκόμη ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς θρησκεία, περιοριζομένη εἰς τύπους λατρείας ἀλλὰ σύστημα ζωῆς. Ζωῆς ἀληθοῦς ἁρμοζούσης καὶ πρεπούσης εἰς τὸν σοφὸν καὶ φρόνιμον ἄνθρωπον.

ΠΟΙΟΥΣ ΕΣΩΣΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΕΛΘΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΗΝ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τούτων ἕνιοι προκατέλεξαν πάσας
τὰς ὑπερφυεῖς Χριστοῦ θαυματουργίας,
τῶν νεκρῶν τε καὶ πηρῶν καὶ μογγιλάλων
λεπρῶν καὶ κωφῶν καὶ τῶν πυρεκτιώντων,
παραλελυμένων τε καὶ δαιμονώντων,
ὑδεριώντων ἅμα καὶ ξηροχείρων,
καὶ τῆς θαλάσσης τὸν περίπατον ἔνθεν,
ἄρτων τὴν εὐλόγησιν καὶ τῶν ἰχθύων,
μεταβολὴν ὕδατος αὖθις πρὸς οἶνον,
αἱμορροούσης καὶ συγκυπτούσης ἄρδην,
τὰς ῥώσεις προφήσαντες σὺν ἄλλοις πλείστοις.

Τούτους ἡ θεία τοῦ Λόγου δυναστεία,
οὐκ ἠνέσχετο παριδεῖν ὁλωλότας,
οὐδ' ἀπολέσαι τὰς πράξεις τὰς ἀρίστας·
τὸ γὰρ δανεισθὲν αὐτῷ τοῦ χρόνου μέρος,
καθ' ὃ προειρήκαμεν οὐκ ἀμαυροῦται,
ἀλλὰ φυλαχθὲν ἀποδίδοται πᾶσι,
τοῖς καλῶς βιώσασι μετὰ προσθήκης.
Οἱ δὲ γε βίον αἰσχρὸν βεβιωκότες,
καὶ μηδὲν ὅλως τῶν χρηστῶν πεπραχότες,
σπόρον ἢ καρπὸν μηδόλως κεκτημένοι,
ἀλλὰ καὶ βίῳ καὶ λόγῳ τε καὶ πίστει,
εἰς ἅπαν ὑπάρχοντες κατεσφαλμένοι,
οὔτε τῆς βροχῆς τῆς θείας οὐρανόθεν,
χυθείσης αὐτοῖς, ἐβλάστησαν καθόλου.
Οὐ γάρ, ὡς ἔφθην εἰπών, ἔβαλον σπόρον,
οὔτε, λάμψαντος τοῦ τῆς δόξης Ἡλίου,
ἐπεπάνθησαν, ὡς ἄκαρποι καθόλου.
Τούτους οὐκ ὀνίνησι Χριστὸς εἰς ἅπαν,
οὐ συνήγειρεν, ὡς οἶμαι, πεπτωκότας,
ὡς ἀναξίους παντελῶς σωτηρίας,
οὔτε μὴν ἐπίστευσαν αὐτῷ, δοκεῖ μοι.
Ἐπήρωσε γὰρ αὐτῶν τὰς διανοίας,
καὶ τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας
ἡ τοῦ σκότους ἔπαρσις ὁ πρῶτος δράκων,
οὗ θεραπευταὶ γεγόνασιν ἐκ πρώτης,
ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσιν ὡς θέμις,
καὶ συνιέντες μὴ συνιῶσιν ὅμως.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες οἱ σπόρον ἐσχηκότες,
ἐπεπάνθησαν τοῦ Ἡλίου φανέντος,
ἐβλάστησάν τε τῆς βροχῆς γεγονυίας.
Ἴδε ποῦ φέρων ὁ λόγος ἀνήγαγεν ἡμᾶς,
λῦσαι σὺν Θεῷ καὶ διευκρινῆσαι πρᾶγμα
μικροῦ δεῖν κεκαλυμμένον· καὶ τοῦτο οὐκ
ἀποφαντικῶς, διὰ τὸ ἀνάξιον, ἀλλὰ συλλογιστικῶς διὰ τὸ φιλάδελφον. **Τούτους ἔσωσεν,** ὡς ἔγωγε οἶμαι, **ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Ἅδῃ κατελθών»**

(Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τόμ. Α'. σελ. 590)

ΣΤΗΛΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων. Πράξεων κεφ. στ'.

Ἀναγινώσκων τις τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπει ἐν αὐτῇ ὁποίαν σημασίαν ἔδιδον οἱ Χριστιανοὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Θείων Ἀποστόλων εἰς τὰ πνευματικά. Ἔθετον ταῦτα εἰς ἀνωτέραν μοῖραν ἀπὸ τὰ ὑλικὰ καὶ ἰδίως διέκρινον καὶ διεχώριζον ταῦτα, ὥστε ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἀπροσκόπτως νὰ διεξάγηται καὶ μὴ ἀποπνίγηται ὑπὸ βιωτικῶν μεριμνῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅμως βλέπει τις ἰδιαιτέρως ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ νὰ τονίζεται, εἶναι τὸ ἔργον τῶν Θείων Ἀποστόλων.

«Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσωμεν».

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κύριον ἔργον τῶν Θείων Ἀποστόλων, δηλαδὴ ἡ προσευχὴ καὶ ἡ διακονία τοῦ Θείου λόγου.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπετέλουν οὗτοι ἐπιμόνως, ἐπιμελῶς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως. Οὐδόλως ἀποκάμνοντες, ἀλλ' ἀεὶ χαίροντες διὰ τὰ ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν παθήματά των.

Προσεκαρτέρουν τῇ προσευχῇ, προσηύχοντο δηλαδὴ μετὰ καρτερίας, τοῦτο δὲ φαίνεται καὶ ἐκ τῶν τοῦ Θείου Παύλου λόγων «Τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες» (Ρωμ. ΙΒ'. 12).

Ἡ τοιαύτη προσευχὴ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν Θείων Ἀποστόλων ἔργῳ καὶ λόγῳ, διότι αὕτη σπουδαίως συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ Χριστιανὸς καὶ τὴν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς ἐλπίδος χαρὰν καὶ τὴν εἰς τὰς θλίψεις ὑπομονήν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἐν οὐρανοῖς ὡς καὶ τὴν ἐπὶ γῆς δυνατήν· καθόσον δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται εἰς τὴν εἰς Θεὸν πίστιν καὶ ἐλπίδα, ἐνδυναμοῦται εἰς τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς, ἀνακουφίζεται εἰς τὰς θλίψεις καὶ ὑπομένει ἀγογγύστως τὰς δοκιμασίας τῆς παρούσης ζωῆς καὶ ζῇ εἰς παντοτεινὴν χαράν.

Ὥστε ἡ μετ' ἐπιμονῆς γινομένη προσευχή, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ὅθεν ἐὰν θέλωμεν ἀπὸ τῆς ζωῆς ταύτης νὰ ἀποβῶμεν εὐτυχεῖς, ἂς ἐπιμένωμεν ἐν τῇ προσευχῇ. Δι' αὐτῆς αἱ αἰτήσεις ἡμῶν θέλουσι πληρωθῇ.

Γράφων ταῦτα τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀκούω εἰς τὰ ὦτα μου τὴν φωνὴν τῆς Χαναναίας. «Ἐλέησόν με, Κύριε. Υἱὲ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.» (Ματ. ισ΄), ἡ ὁποία μὲ τὴν ἐπίμονον προσευχήν της πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐπέτυχε τὴν θεραπείαν τῆς δαιμονιζομένης θυγατρός της. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιμόνου προσευχῆς, τὴν ὁποίαν πρὸς τὸ συμφέρον μας, ἂς ἀγαπήσωμεν, καὶ ἂς εἴμεθα πάντοτε προσκαρτεροῦντες αὐτῇ.

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου. Πράξεων Κεφ. Θ'.

Ἡ θεραπεία τοῦ Παραλύτου Αἰνέα ὑπὸ τοῦ Θείου Ἀποστόλου Πέτρου διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγαθοεργία ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς Χριστιανούς, διότι Χριστιανὸς σημαίνει ἀγάπη. ἀγαθοεργία, καλωσύνη.

Ναὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανοῦ καὶ φανερώνει τοῦτον ὄντως ὀπαδὸν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀγαθοεργοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἀγαθοεργία δὲ εἶναι ἡ πρόθυμος ἐργασία τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς ὡς καθῆκον ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἐκδηλώνει τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ περιέχει ὅλας τὰς ἀρετὰς ὡς περιέχουσα ὅλα τὰ ἀγαθά, ὅσα ὁ ἄνθρωπος πράττει ὑπὲρ τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ ἀγάπη δι' ἔργων ἐνεργουμένη.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ τις Χριστιανὸς χωρὶς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν πράξεών του νὰ ἔχῃ ἀναγράψῃ ἔργα καὶ πράξεις ἀγαθάς, δηλαδὴ ἀγάπης ἔργα.

Καὶ ὁ Θεῖος Πέτρος ὡς πιστὸς ὑπηρέτης καὶ ὀπαδὸς ἀληθὴς τοῦ Ἀγαθοεργοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, εὑρεθεὶς πρὸ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ θεάματος τοῦ δυστυχισμένου Αἰνέα, ἡ ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχουσα ἀγάπη, δὲν τὸν ἀφῆκεν ἀσυγκίνητον, καὶ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας, οὐδόλως ἐδίσασεν, ἀλλὰ χαίρων λέγει πρὸς αὐτὸν «Αἰνέα ἰᾶται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι».

Πόσους καὶ ἡμεῖς Αἰνέας συναντῶμεν καθημερινῶς εἰς τὸν δρόμον μας, καὶ ὅμως ἀσυγκίνητοι πρὸ αὐτῶν διερχόμεθα, καὶ τὰ σπλάχνα ἡμῶν πολλάκις κλείουν πρὸ τῆς μεγάλης δυστυχίας τῶν ἄλλων. Τοῦτο σημαίνει ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ ὕπαρξιν ἐγωϊσμοῦ, ὅστις τὰ πάντα κρατεῖ δι' ἑαυτόν, καὶ ἀποφεύγει μάλιστα νὰ ῥίψῃ, ἔστω καὶ ἐλάχιστον βλέμμα πρὸς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἵνα μὴ διαταράξῃ τὴν ἰδικήν του εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Μόνον ὁ Χριστιανὸς δὲν ἀφήνει

τὸν ἐγωϊσμὸν νὰ κυριαρχήσῃ ἐν αὐτῷ, διότι ἡ ἀγάπη θερμαίνει διαρκῶς τὰ σπλάχνα του καὶ ἡ φλόγα της δὲν συγκρατεῖται, ἀλλὰ ἁπλώνεται πανταχοῦ.

Μόνον ὁ Χριστιανὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀγαθοεργίας καὶ αὐτὸς μόνον, ἀφήνει τὰ μάτια του νὰ δακρύζουν πρὸ τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου καὶ τὴν καρδίαν του νὰ αἰσθάνεται τὸν πόνον τοῦ ἄλλου.

Πρέπει λοιπὸν διὰ νὰ γίνωμεν ὑπηρέται καὶ φίλοι τῆς ἀγαθοεργίας, νὰ γίνωμεν Χριστιανοί.

Ναί Χριστιανοί, δηλαδὴ νὰ ζῇ ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡμεῖς.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἐξ' Ἁγ. Ὄρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰπὲ γὰρ ἐμοὶ ἀγαπητὲ : τὶς ἐπίστευσεν ἂν ὁρῶν Ῥαὰβ τὴν πόρνην ἐν Ἰεριχῷ συνεχῶς ἁμαρτάνουσαν, ὅτι συνεχώρησεν αὐτῇ ὁ Θεὸς πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς καὶ ἐδικαίωσεν αὐτήν, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν κατασκόπων τοῦ Ἰσραήλ; ἢ Τελώνην τὸν ἅρπαγα καὶ ἄδικον τὸν μετὰ Φαρισαίου προσευχόμενον, ὅτι δι' ἑνὸς στεναγμοῦ ἱλεώσατο τὸν Θεὸν καὶ κατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ; ἢ τὸν Σαμψὼν τὸν διαχειρισάμενον ἑαυτόν, ὅτι ἐν τοῖς Ἁγίοις τὴν μερίδα ἔχει, καθὼς ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ; ἢ τὸν Μανασσῆ τὸν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη καὶ δύο τοῖς εἰδώλοις λατρεύσαντα καὶ ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ παρανομεῖν ποιήσαντα καὶ ἀποστήσαντα τοῦ Θεοῦ, τοῦτον τίς ἂν ἐνόμισεν ὅτι ἐν μιᾷ ὥρᾳ διὰ μικρᾶς προσευχῆς συγχωρήσεως ἔτυχε, καθὼς ἡ Γραφὴ ἱστορεῖ; ἀποκλεισθεὶς γὰρ εἰς ζώδιον χαλκοῦν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἔνδον ὢν τοῦ ζωδίου προσηύξατο τὴν οἰκείαν προσευχήν, καὶ θείᾳ δυνάμει διερράγη τὸ ζώδιον καὶ μετήγαγεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου εἰς Ἰερουσαλήμ, ὡς διηγοῦνται οἱ Ἱστοριογράφοι, καὶ ἔζησε λοιπὸν ἐν μετανοίᾳ ;

Καὶ ἵνα τὰ παλαιὰ παραδράμω, τοῦ Ἁγίου Λῃστοῦ τοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ ἐπιμνησθείς, καταπαύσω τὸν λόγον.

Ἄρα γὰρ εἰ κρυπτῶς ἐπράχθη τὸ ἐπ' αὐτῷ μυστήριον, ἐπίστευσεν ἂν ὅλως ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐκεῖνος ὁ μιαρός, ὁ πολλοὺς συλήσας, καὶ ἀποκτείνας μικρούς τε καὶ μεγάλους, δικαίους τε καὶ ἀδίκους, ὁ καὶ ἄλλοις τὴν λῃστρικὴν διδάξας παρανομίαν, οὗτος δι' ἑνὸς ῥήματος ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου ἐδικαιώθη, καὶ πρὸ πάντων τὸν Παράδεισον ᾤκησε ;

Ταῦτα οὐ μάτην μακρολογήσας διεξῆλθον, ἀλλ' ***εἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν γλῶσσαν ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον ὀξεῖαν οὖσαν εἰς τὸ κατακρίνειν τὰ ἀλλότρια***, οἵτινες κἂν μυρία ἀγαθὰ ἐν ἀνθρώπῳ ἴδωσι, θεάσωνται δέ τι καὶ ἐλάττωμα παρ' αὐτῷ ὡς ἀνθρώπῳ· «οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰμὴ μόνος ὁ Θεὸς» ***καταλιμπάνοντες καὶ παρορῶντες τὰ μυρία ἐκεῖνα κατορθώματα, ἐκεῖνο μόνον τὸ βραχὺ ἐλάττωμα διηνεκῶς φέρουσι***, καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, διαφημίζουσιν, οὓς καὶ ἀξίως ἡ παρὰ Θεοῦ ἐλεύσεται τιμωρία, οὐ μόνον τοῖς ἑαυτῶν ἕνεκα, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἄλλων βλάβης καὶ ἀπωλείας.

Οὐκ ἔστι φρῖξαι, καὶ ἐκπλαγῆναι, καὶ ἐκστῆναι τῇ διανοίᾳ ὅτι ὁ μὲν Θεὸς καὶ Πατὴρ κρίνει οὐδένα, πᾶσαν δὲ τὴν κρίσιν δέδωκε τῷ Υἱῷ. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀφέντες τὰς ἑαυτῶν ἁμαρτίας, ἦραν τὴν κρίσιν ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ καί, αὐτοὶ ὡς ἀναμάρτητοι, κρίνουσι καὶ καταδικάζουσιν αὐτούς ; Καὶ ὁ μὲν οὐρανὸς ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ, ἡ γῆ δὲ ἔφριξεν· αὐτοὶ δὲ οὐκ αἰσχύνονται ἀναισθητοῦντες.

ΤΕΛΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Κυψέλῃ ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁμιλήσας ὑπερόχως καὶ ἐξάρας τὸ μεγαλεῖον τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας καὶ ἀναπτύξας τὰ ὅσα ἀπήλαυσε τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀγαθὰ ἐκ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Χαλανδρίῳ πανηγυρίζοντα φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδος κ. **Χριστοφόρος** τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἱερούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Τὴν δὲ παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. **Πολύκαρπος** μεταβὰς εἰς Θήβας ἀπὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἐν τῷ ἐκεῖσε Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους ἔνθα ἱερούργησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα χοροστατήσας καὶ κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν τελετὴν τῆς Ἀγάπης· καθ' ὅλας δὲ τὰς ἁγίας ἡμέρας αὐτὰς ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησεν ἐπικαίρως καὶ ἀναλόγως τοῦ ὕψους καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν Ἁγίων ἡμερῶν πρὸς τὰ πολυάριθμα ἐκκλησιάσματα.

Τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰλαρίωνος καί τινων ἐκ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος Θηβῶν ἐπεσκέφθη τὰ Παραρτήματα Λουτουφίου, Μπάλτσων καὶ Λεύκτρων τῆς περιφερείας Θηβῶν ὁμιλήσας πρός τε τοὺς ἐφημερίους καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῶν ἀνωτέρω Παραρτημάτων συστήσας ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἐν τῷ Ἱερῷ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνι· ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς περιοδείας ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε προφορικῶς πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Παραρτήματος Θηβῶν τὰς εὐχαριστίας του διεβίβασε δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἐγγράφως αὐτὰς διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν καὶ ἐπιδεικνυομένην ὑπ' αὐτῶν προθυμίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ φερώνυμον Ναὸν ὁμιλήσας καὶ ἡγηθεὶς τῆς μεγαλοπρεποῦς Λιτανείας τῆς γενομένης μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν πολλαὶ χιλιάδες πιστοῦ λαοῦ.

Τὴν δὲ Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ ἱερούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

ΔΡΑΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Τὸ Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παύλου διένειμε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα εἰς διαφόρους ἀπόρους οἰκογενείας δραχμὰς 300.000.

Ἐπίσης τὸ Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καλοκτένους Θηβῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἁγίου Πάσχα διένειμεν εἰς διαφόρους ἀπόρους δραχμὰς 438.500.

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν

Ἁγ. Ἀνδρέας Περιστερίου	20.750
Ἁγία Τριὰς Νικαίας	23.500
Ἅγιος Ἀχίλλιος Ἀθηνῶν	13.300
Ἁγία Παρασκευὴ »	10.200
Μεταμόρφωσις Κυψέλης	18.200
Ἀρχιμ. κ. Σάββας Κουτεντιάκης Μενίδιον	50.000
κ. Δημήτριος Δαμάσκος Μενίδιον	100.000
Τὸ Παράρτημα Μεσωρόπης	72.500

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν μεταπροσεχῆ Τρίτην 23ην τρέχοντος μηνὸς ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πανηγυρίζει ὁ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν Θεσσαλονίκης φερώνυμος τοῦ Ἁγίου Ναὸς ἐν τῷ ὁποίῳ θέλει ἀφ' ἑσπέρας ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία μετ' ἀρτοκλασίας καὶ ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἐπίσης τὴν 2αν Μαΐου ἐπὶ τῇ Μνήμῃ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας Του χοροστατῶν ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Η ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὴν Μνήμην τῆς Ἰσαποστόλου καὶ Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἑορτάζει σήμερον ἡ ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία· περὶ αὐτῆς δὲ γράφει. Μόδεστος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀκμάσας κατὰ τὸ 614 ἔτος μ.χ. τὰ ἑξῆς:

«Τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν καὶ ἐπὶ ἀρετῆς καὶ ἐπὶ κακίας εὑρίσκομεν τὴν Γραφὴν παραλαμβάνουσαν... ὅτι, φασίν, αἱ ἱστορίαι, τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην διὰ βίου Παρθένον διδάσκουσι. Καὶ Μαρτύριον αὐτῆς φέρεται ἐν ᾧ λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς **παρθενίαν καὶ καθαρότητα,** ὡς ἄξιον αὐτὴν καθαρὰν τοῖς βασανισταῖς φαίνεσθαι.. καὶ αὐτὴ ἀρχηγὸς τῶν Μαθητριῶν γενομένη διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς... μὴ θελήσασα χωρισθῆναι μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ ἐπίσης παρθένου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. (Migne Τόμ. 86 σελ. 3273)

Ἐπὶ τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν.

Παναγιώτης Καλαμάκης.
Πειραιεύς.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἡ κατ' ἐπανάληψιν, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως ἡμῶν, ἀναβληθεῖσα ἑορτὴ τῶν κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων θὰ γίνῃ ὡρισμένως τὴν σήμερον Κυριακὴν τῶν ἁγίων Μυροφόρων τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὥραν 5ην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου (Πλατεῖα Κοραῆ) κατ' αὐτὴν δὲ θὰ λάβῃ χώραν καὶ ἡ ἐπένδυσις τῶν ὑπερεκατὸν ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἑπομένως ἂς ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν τοῦτο οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀδελφοί.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Συνέρχεται σήμερον περὶ ὥραν 10 1/2 ἐν τῇ αἰθούσει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας (Πανεπιστημίου καὶ Ὁμήρου) τὸ Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἀφιχθέντων ἐκ τῶν Ἐπαρχιακῶν Παραρτημάτων ἡμῶν Ἀντιπροσώπων. Τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸ προσεχές.